

Sreča mladinskih let.

(Piše Fr. Kralj.)

II. Mali jezdec.

Glejte no, glejte malega samosrajčnika na dedovem kolenu. Pri hiši sta še navadno dve osebi, ki sta posebno priljubljeni pri otrocih, in to sta: babica in dedek. Oče in mati nimajo vedno časa, da bi nego-

Hop, hop!

vali male razposajenčke; skrbi za gospodarstvo in gospodinjstvo jima tega ne pusté. Pa saj tudi s tem skrbé za svojo deco, ker se mučijo in delajo le za njo, da bi ona srečnejše živela.

Materi torej opomore babica ali pa dedek. Dedek ni več za težko delo. Moči so mu že opešale, roke se mu že tresejo, noge pa ne nosijo tako čilo kot nekdaj. A nekoč je bil tudi on mlad, in tedaj ga ni bilo treba iskati pri peči.

A sedaj je druga. Mrzla kri ga sili, da izbere jedenkrat za vselej svoj prostor v prostornem zapečku ali pa na klopi ob peči. V varstvo mu dajo stariši svojega jedinca, ko odidejo na delo. Saj je pa kakor nalašč pripraven za ta posel. In vnuček? Oj, ta pa je še bolj zadovoljen kot le kdo z dedkovim varstvom.

Saj ne znajo ne mati ne oče toliko lepih povestic in pravljic o demantnih in zlatih gradeh kot pa dedek.

Tako je bilo tudi ono popoldne. Dedek se je vsedel na prostorno in široko klop ob zeleni peči. Svojo sivkasto kapico z velikim „cofo“ je nekako zadovoljno potisnil nazaj na glavo, da se le malo vidijo kot novopadli sneg belomehki lasje. Poleg sebe je položil svojo priljubljeno pipico in veliko višnjevo ruto. Menda je menil ravno nabasati svoj „vivček“, pa pristopi mati in mu reče:

„Dajte no malo varovati tega nagajivca, da grem na polje.“

In res je precej zadovoljen dedek. Svoj predpasnik si malo popravi, prekriza nogi in stegne s smehom roki po malem kodrolascu. In malček se nič ne brani. Kaj še! Kar obraz se mu zažari samega veselja, ko vidi, da bo spet jahal. Res malo strepeče, tudi debelo pogleda z očmi, ko prvič poskoči na tem živem konjiču, pa precej nato se zasmije, da je veselje. Razposajeno poskakuje ne dedovem kolenu in vedno znova ponavlja besedi: „Še, še!“

Še materi se dobro zdi, da se nasloni ob duri. Pogledati mora, kako se počuti njen ljubček na dedoven kolenu.

Ves zaverovan gleda maliček v nagubano dedkovo lice, ko ta govori otroško pesemco:

„Ica, ica konj'ce trí,
En'ga jezdi, dva peljá.“

In še mali klepeta za njim te besede; dasi bi težko njega razumeli.

Tudi ded se pomladi pri njem. Pravijo, da se stari ljudje nekako potročijo. Kakó tudi ne? Saj se med vnuki ves zatopi v nekdanje dni, ko je tudi on tako srečen živel brez skrbi in težav. Pozneje so pa prišle težave in te bodo tudi njegovi vnučki okusili. A zdaj jim neče kaliti tega veselja. Vse to misli dedek in obraz se mu razširja, gube se mu zaokrožijo na vsem obrazu in veš srečen gleda v nedolžni in jasni vnučkov obraz, ki se mu dozdeva kakor angelček iz nebes.

Tako imajo vas dedki in babice radi. Tudi vam pripovedujejo in vas učijo molitvice in svete zgodbe. Ali jih tudi vi ljubite, nežni čitatelji? Ali jim postrežete radi o času bolezni, ali jim donesete z veseljem, česar potrebujejo?

Upam, da ste vsi tako pridni, da radi ubogate svoje dedke. Saj pa tudi pravi sveto Pismo: „Pred sivo glavo vstani in spoštuj osebo starega moža (III. Moj. 19. 32.) Venec starih (glav) je mnoga izkušnja, in strah Božji je njih čast, njim se lepo poda razumen svèt (Sirah 25. 6. 8.)“ Tako bodi!

